

myndighederne eksempelvis kan udtage prøveeksemplarer uden betaling hos detailedet. Det er op til kontrolmyndighederne at afgøre, hos hvilket led i omsætningen, det vil være mest hensigtsmæssigt at udføre denne del af kontrolarbejdet.

Til stk. 3

Bestemmelsens stk. 3 fastslår, at det primært er kontrolmyndighederne, der afholder udgifter til indhentelse af sagkyndige erklæringer, der skønnes nødvendige for afgørelsen af, om der skal foretages indgreb. Udgifterne kan dog overvæltet på den, der får meddelt et påbud eller forbud. Som ovenfor anført er det således primært de erhvervsdrivende, der markedsfører produkter og tjenesteydelser, der er ansvarlige for disses sikkerhed, og kun såfremt erhvervslivet ikke selv overholder deres forpligtelse til at sikre, at der ikke findes farlige produkter på markedet, bør der gribes ind med forbud og påbud.

Der foreslås derfor, at en erhvervsdrivende, der får meddelt et påbud eller forbud, kan få overvæltet udgifterne til sagkyndig bistand i forbindelse med sagens behandling.

Dette kan fx. forekomme, når det drejer sig om en undersøgelse, som det havde været rimeligt, at den erhvervsdrivende selv havde udført. Når det imidlertid ikke foreslås, at den erhvervsdrivende i alle sådanne forhold uden videre skal refundere udgifterne til indhentelse af sagkyndige erklæringer, skyldes det, at det ofte på grund af sagens hastende karakter ikke vil være muligt at indhente præcise oplysninger om omkostningerne. Disse kan andrage meget betydelige beløb, og det skønnes derfor ikke rimeligt i alle tilfælde at overvælte dem på den erhvervsdrivende.

Til § 23

Direktivets art. 14, stk. 1 foreskriver, at der skal gives en berørt part klagevejledning i forbindelse med foretagelse af et indgreb. Der stilles imidlertid intet krav om, at der åbnes mulighed for at påklage sådanne afgørelser administrativt.

Bestemmelsen i lovforslaget afskærer som hovedregel muligheden for administrativ rekurs, dog således at en minister jf. § 18 kan fastsætte regler om klageadgang, fsv. angår den del af lovens administration, der finder sted inden for den pågældendes ressort. Lovforslagets hovedregel fraviger det almindelige forvaltningsretlige princip, hvorefter afgørelser kan påklages administrativt til højere myndighed.

Adgangen til at rekrurere afgørelser til Industriministeriet er imidlertid siden 70'erne i vidt omfang af-

skaffet enten ved oprettelse af ankenævn, ved rådsorganisation med endelige afgørelser eller ved at gøre institutionernes afgørelser administrativt endelige. Dette er sket i erkendelse af, at departementer ikke bør beskæftige sig med konkret sagsbehandling, hverken som førsteinstans eller som ankeinstans. Som led i gennemførelsen af Industriministeriets analyse- og strukturprojekt den 1. januar 1988, blev der indført ankenævnsbehandling, i de tilfælde, hvor rekurs skønnedes påkrævet.

Afgørelser efter denne lov er imidlertid ikke egnet til administrativ rekurs, idet de typiske rekursmyndigheder ikke besidder den nødvendige faglige ekspertise til at vurdere et indgreb. Såfremt en erhvervsdrivende ikke kan anerkende kontrolmyndighedens afgørelse, må myndigheden uden unødigt ophold indbringe afgørelsen for domstolene. Baggrunden herfor er, at indgreb efter §§ 12 og 13 i visse tilfælde kan være meget indgribende over for den erhvervsdrivende. Under hensyn til, at der ikke er adgang til administrativ rekurs, er det derfor af retssikkerhedshensyn fundet rigtigst, at kontrolmyndighedens afgørelse efterprøves ved domstolene med den processuelle lettelse for den erhvervsdrivende, som ligger i, at kontrolmyndigheden skal anlægge sagen. Vedrørende domstolsbehandlingen i øvrigt henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 26. Ved den foreslåede ordning opretholdes den gældende retstilstand stort set, idet kontrol med produkters sikkerhed hidtil er sket med hjemmel i markedsføringslovens § 1, der administreres af Forbrugerombudsmanden. Forbrugerombudsmandens afgørelser er jf. markedsføringslovens § 18, stk. 2 ikke underlagt administrativ rekurs, men foreløbigt forbud skal efter loven § 16, stk. 2, følges op af en justifikationssag.

Til § 24

Direktivets art. 7 giver medlemsstaterne en forpligtelse til at underrette Europa-Kommissionen om indgreb foretaget i medfør af direktivet, medmindre indgreb kun har betydning for den stat, hvori det er foretaget. Formålet hermed er at sikre, at oplysninger om et farligt produkt - ved Europa-Kommissionens foranstaltning - tilflyder alle myndigheder i EU, således at der kan foranstalles et hurtigt og effektivt indgreb over for et farligt produkt inden for hele direktivets anvendelsesområde. Samtidig sikres Europa-Kommissionen herigennem mulighed for at føre tilsyn med, at der sker en ensartet anvendelse af direktivet. Notifikation efter andre direktiver er denne lov uvedkommende og foretages af den kontrolmyndighed, der administrerer det pågældende område.